

Voorwoord

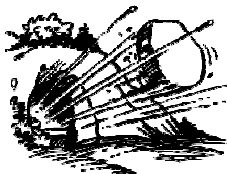
Het waren maar onrustige tijden, de afgelopen wintermaanden. Op allerlei gebied gebeurde er van alles. Het kabinet werd aan het wankelen gebracht en kwam uiteindelijk ten val, onze pastoor vierde zijn koperen jubileum en was in carnavalskostuum op de televisie te zien, de Mexicaanse griep kreeg (gelukkig) niet de omvang en intensiteit die iedereen vreesde waardoor we een forse dosis vaccins overhielden, het kruispunt Quatre Bras kwam er zonder Lei Ping maar desolaat uit te zien, de stagnatie in de communie-uitreiking groeide uit tot een landelijk item, er rinkelden alarmbellen omdat sommige geestelijken in het verleden kinderen wel erg letterlijk toch zich lieten komen, we raakten een groot deel van onze geitenstal kwijt, Haïti en Chili werden zwaar getroffen door aardbevingen, we krijgen ongetwijfeld weer een nieuw bestuurscollege voor onze stad, ondanks de wisselfout behaalden we mooie resultaten op de Olympische Winterspelen en ondertussen het leek wel alsof het maar blééf sneeuwen en de kou niet uit de lucht verdreven kon worden.

Maar zie... de vroege vogels begonnen alweer te kwetteren en de eerste krokussen staken de kop op. Velen van ons zullen opgelucht adem halen: ondanks de maartse buien lijkt de winter nu toch wel op zijn retour en kunnen we weer van de terugkeer van het zonlicht gaan genieten, de lente en de zomer tegemoet. Tijd om nieuwe energie op te doen en te genieten van al het moois dat ons omringt.

Pasen heeft er van oudsher mee te maken en valt niet voor niets op de eerste zondag na de eerste volle maan in de lente. Het kerkelijk hoogfeest maakt bij velen van ons weer gevoelens wakker van iets nieuws beginnen, lonkend perspectief naar de toekomst. Misschien dat juist daarin de kern van ons geloven zit: niet bij de pakken blijven neerzitten, maar ondanks tranen en verdriet de draad van het leven weer oppakken en verder gaan. Al ligt de route vast, het uitzicht verandert immers steeds.

Wij wensen iedereen een zalig Pasen.

Redactie

Pasen 2010

Het wordt het weer helemaal dit jaar. Met een beetje geluk is het voorjaarsachtig op eerste paasdag. Lekker zonnetje. Veel paaseieren. De hele familie bij elkaar. Jus d'orange, verse broodjes. Eieren rapen voor de kleintjes en voor de groten lekker natafelen, nog een eitje tikken en nog een kop koffie met een chocolade eitje erbij. Wat wil een mens nog meer. En voor de meesten nog twee dagen vrij ook.

Pasen. Het jaarlijkse lentefeest bij uitstek. Pasgeboren lammetjes, kuikentjes, jonge blaadjes aan de bomen, narcissen, krokussen en hier en daar een lekker felgekleurde tulp in het groenende gras. Je kunt al zonder jas naar buiten. Kortom, zo'n feest waarbij iedereen zich jong voelt.

Ook in de kerk vieren we Pasen. De dagen waarin de kerk het lijden en sterven van Jezus herdenkt. Sombere dagen met sombere herinneringen. Een man die het goed met iedereen meende, nooit iemand kwaad deed, alleen wat priesters tegen zich in het harnas joeg vanwege zijn nogal vooruitstrevende theorieën, werd opgepakt, afgeranseld en op een walgelijke manier geëxecuteerd. Een manier waarbij de slachtoffers niet meteen dood zijn, maar uren, soms dagen moeten lijden voor ze sterven. Zijn moeder die onderaan het kruis stond toe te kijken en haar verdriet nauwelijks nog de baas kon. Samen met een vriendin en een paar vrienden. De rest was weg. Ondergedoken, uit angst dat ze zelf zouden worden opgepakt.

Niet een verhaal om vrolijk de Pasen mee in te gaan en eitjes te tikken. Hoewel, het is al wel heel erg lang geleden en er zijn nog vele andere, ergere dingen gebeurd in die eeuwen. Daar hoeven we toch ook geen hele week om te rouwen en missen voor op te dragen? Denken we alleen maar aan de moord op zes miljoen joden in de Tweede Wereldoorlog. En zo zijn er nog wel wat gruwelen te bedenken die op zich net zo erg zijn als het kruisdrama op Golgotha.

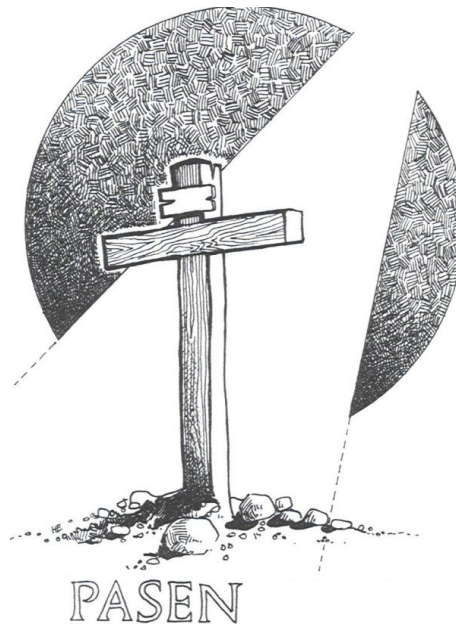
En toch gedenken we dat verhaal een hele week. Omdat het een heel bijzonder verhaal is. Het verhaal van een man die de zonden van de hele

wereld op Zijn nek nam. Van iedereen die voor Hem had geleefd en die na Hem zouden leven. Inclusief wij dus! En dat niet alleen. Hij maakte het verhaal dat Hij koning was, waar. Geen sjeik van de een of andere stam. Nee, koning van de hemel. Hij deed dat door de dood te trotseren. Door er uit op te staan. Was Hij tot en met Zijn dood een mens met angst, pijn, blijheid, een lach en een traan; na Zijn dood veranderde Hij in de ideale mens. De gelukkige mens die geen pijn kent, geen verdriet en geen zorgen. Zoals wij denken dat het in de hemel moet zijn. Hij wist met Zijn dood te bereiken dat wij straks als we sterven, ook zulke ideale mensen worden. Zonder pijn, zonder verdriet en zonder zorgen.

Daarom is het goed de Goede Week te vieren. Maar vooral om blij te zijn met het nieuwe leven hierna dat wij krijgen dankzij die kruisdood. Zo is Pasen een echt feest van jong leven.

En daar wil ik nog wel een eitje op tikken.

Pastoor Pieter Scheepers

Op weg naar de nieuwe parochie Centrum-Zuid

Waarschijnlijk hebt u al gehoord dat er gewerkt wordt aan de vorming van nieuwe parochies. Zo gaan de parochies Goirle, Korvel, Broekhoven, Trouwlaan, Heuvel, Allerheiligst Sacrament en 't Heike samenwerken.

Waarom is er een nieuwe parochie nodig?

Het doel van de samenwerking en het samengaan van parochies is te komen tot meer vitaliteit. Het doel van de nieuwe parochies is om een vitale en uitnodigende RK-geloofsgemeenschap rond Jezus Christus te vormen en om Hem te verkondigen. De nieuwe parochie kan een krachtig instrument zijn waardoor de kerk geloof kan wekken, zingeving toegankelijk maken en de gelovigen helpen.

Veel parochianen zetten zich in voor de parochie en dat is heel belangrijk. Ondanks de grote inspanningen zien we in de afgelopen 40-50 jaar een geleidelijke ontwikkeling. Een ontwikkeling die niet aan iemand te wijten is, maar bij de cultuur van deze tijd en vrijwel heel West-Europa hoort: er komen minder gelovigen en vrijwilligers naar de kerk, de gelovigen en vrijwilligers worden ouder en is minder geld in de parochie te besteden. Een fusie van parochies is niet nieuw, we hebben al eerder fusies meegemaakt. De samenwerking staat dus in een lijn die al langer loopt. Het is goed om bovenstaande realiteit onder ogen te zien en er wat mee te doen. We moeten een actief beleid maken om ontwikkelingen in een goede richting te krijgen. Het doel van het nieuwe beleid is om de parochie meer vitaliteit te geven. Hoe? Door samen te werken en de krachten te bundelen. Door geen werk dubbel te doen. En door de kwaliteit van het pastorale werk te verhogen.

Hoe gaat dat praktisch in zijn werk?

Doordat een priester, diaken of pastoraal werk(st)er datgene doet waar hij/zij goed in is, waar zijn/haar hart ligt, ontstaat er een hogere kwaliteit die in te zetten is voor een groter gebied dan de huidige parochie en waarvan meer mensen kunnen profiteren.

De bestaande parochies werken wel vaak al samen, maar die samenwerking is beperkt en vrijblijvend. Zo werken verschillende parochies samen rond het vormsel. Deze samenwerking kan worden uitgebreid. Zo ontstaat de mogelijkheid om met kracht prioriteit te geven aan initiatieven op het gebied van jeugd en jongeren, huwelijk en gezin, roeping en vorming en kerk en samenleving. Dat kan alleen door meer samenwerking en daarvoor is de oprichting van nieuwe parochies nodig.

Waar gaat het niet om in het nieuwe beleid?

In het nieuwe beleid gaat het niet om het sluiten van kerkgebouwen en ook niet om alles te concentreren in één gebouw. Voor de meeste vrijwilligers zal er weinig veranderen, omdat veel vrijwilligers een taak hebben die gebouwgebonden is.

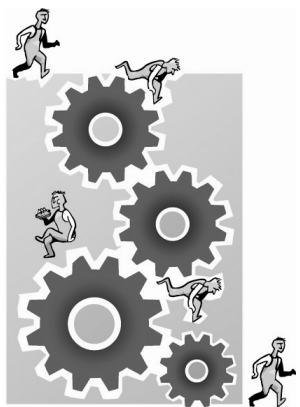
Vier speerpunten

Het doel is vitaliseren door krachten te bundelen, door van elkaars kracht uit te gaan. De vernieuwing die door de samenwerking tot stand komt gaat zich richten op vier gebieden: jeugd en jongeren, huwelijk en gezin, kerk en samenleving, roeping en vorming.

Jeugd en jongeren

Op het gebied van jongerenwerk hebben we al een samenwerking met andere parochies. Jongeren zijn de hoop voor de Kerk van Christus en dus ook van de nieuwe parochie. Het jongerenwerk begint met de voorbereiding op het vormsel. Het jongerenwerk heeft als doel tieners (12-15 jaar) en jongeren (16-25 jaar) te begeleiden in hun groei tot volwassen katholieken, zodat ze in woord en daad getuigen van hun persoonlijke relatie met Christus en hun beleving van het Evangelie.

Binnenkort gaat de parochie binnenstad Tilburg starten met een Engelstalige mis op de tweede zondag van de maand om 17.00u. We verwachten een aantal studenten. In overleg met de studentenpastor lijkt een centrumkerk

voor studenten de meest aansprekende kerkgelegenheid. Het is het meest vanzelfsprekende dat er één Engelstalige mis is in heel Tilburg.

Huwelijk en gezin

Het huwelijks- en gezinsepastoraat is voor de nieuwe parochie een belangrijk speerpunt. In elke nieuwe parochie wordt geïnvesteerd in de geloofsgroei van gezinnen. Dat bestaat niet alleen uit het overbrengen van geloofskennis, maar vooral uit het overbrengen van de geloofsbeleving. (we hebben op 't Heike een zeer goed draaiende kinderwoorddienst en kindercrèche). En natuurlijk de eerste heilige communie. Voor jonge gezinnen is dat aantrekkelijk, ook voor hen die buiten de huidige parochiegrenzen wonen.

Kerk en samenleving

Enkele weken geleden was ik op uitnodiging van een bestuurslid te gast bij de voedselbank. Ik was geraakt door de lange rij die stond te wachten om eten te krijgen. Er werd mij verteld dat deze mensen soms al uren van te voren komen om maar niet te weinig te krijgen. (het is niet zo dat wie het eerst komt, het meeste krijgt; maar ik realiseerde me wel de nood die er is). Het is één van de werken van barmhartigheid om de hongerigen te eten te geven en de dorstigen te drinken te geven. Diaconie en hulp geven aan behoeftigen moet je gezamenlijk doen. Geloof en kerk zijn van belang voor de samenleving. Katholieke onderwijsinstellingen, ziekenhuizen, pastoraat bij daklozen, gevangenen, voedselbanken: het zijn allemaal voorbeelden van kerkelijke aanwezigheid in de samenleving. De kerk is zowel teken als instrument van eenheid in de samenleving. Ze stimuleert een beschaving van liefde en een cultuur van leven.

Het is belangrijk de mens te zien als kind van God, ook als het in nood is of een handicap heeft. Christus verkondigen en deze mensen concreet helpen in de menselijk noden is dan ook een christelijke opdracht. Want ieder mens is geroepen tot geluk. De bron van ons geluk is God, die zich laat kennen in Jezus Christus. Leven met passie vanuit de vurige overtuiging dat Hij in ons gelooft en wij met Hem kunnen bouwen aan een nieuwe wereld, Gods Rijk op aarde. Dit zelfde geldt voor mensen met een handicap. Voor geïnteresseerden wordt hier een avond voor georganiseerd: samen geloven gewoon doen op 22 april in het Hooge Veer.

Roepingenpastoraat

Tien jaar ben ik als rector van de priesteropleiding verantwoordelijk geweest voor de roeping en vorming van priesters en gedeeltelijk ook voor diakens. Deze taak ligt mij na aan het hart en ik zal mij voor dit speerpunt speciaal inzetten. Maar het is niet de taak van één persoon of van een paar mensen. Roeping en vorming gaat niet alleen over de priesterroeping of mensen die in het klooster intreden. Iedereen heeft een roeping! Het is de taak van de geloofsgemeenschap te zorgen dat een ieder zijn eigen roeping kan herkennen, versterken en ontwikkelen.

Stappen in het proces van samenwerking

We hebben ons een uitdaging gesteld om begin 2011 de nieuwe parochie Centrum-Zuid gereed te hebben. Daarvoor hebben we een dubbel traject opgestart: een bestuurlijk en een pastoraal.

Bestuurlijke samenwerking

Binnen het bestuurlijke hebben we met een afvaardiging van alle deelnemende parochiebesturen een overleg gehad. Vanuit de verschillende parochiebesturen is een stuurgroep ontstaan. Deze geeft richting aan het fusieproces. De eerste stap is het inventariseren van wat er in de verschillende parochies gebeurt.

Pastorale samenwerking

In het pastorale traject komen de pastoraal werk(st)ers, diakens en priesters bijeen. Voor de nieuwe parochie centrum – zuid zijn dat tien personen. Vier van de ambt dragers krijgt een voortrekkersrol in één van de vier speerpunten, anderen zijn daarbij ondersteunend. Voor elk van de vier speerpunten is inmiddels iemand die de kar daarvoor gaat trekken.

Jeroen Miltenburg,
pastoor–deken Tilburg

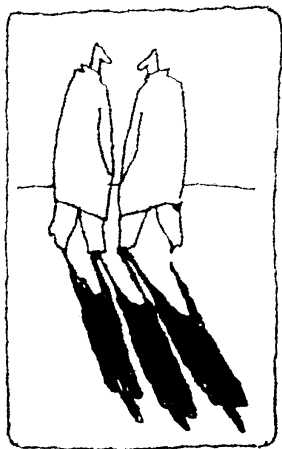
Samen op pad

Gesprek met pater Sjef van Laarhoven uit Biezenmortel

Langzamerhand zullen we met de vier parochies van Berkel, Enschoot, Udenhout en Biezenmortel groeien tot één nieuwe. Met alle onzekerheden en vragen die erbij horen, maar met één zekere uitkomst: vroeg of laat zullen we het met elkaar moeten en mogen doen. Tijd dus om elkaar wat nader te leren kennen. Nog geen jaar geleden maakte ik kennis met onze nieuwe deken, Jeroen van Miltenburg. Ditmaal reisde ik af naar Biezenmortel en had daar een aangenaam gesprek met pater Sjef van Laarhoven, pastor van de parochie St. Joseph. Als ik door hem word ontvangen, staat er een dvd klaar om gestart te worden. Het betreft de eerste aflevering van een door de Haarensse omroepstichting geplande serie 'Bel aan bij'. Terwijl pater Sjef de koffie in de keuken verzorgt, maak ik dus al kennis met hem via de tv.

Terug op het nest

De ouders van pater Sjef komen uit Helvoirt, maar zelf is hij na de verhuizing van zijn ouders geboren in Eindhoven. Het was een vroom gezin, want nog twee van zijn broers zijn priester geworden. Pater Sjef is lange tijd – zevenendertig jaar – als missionaris in Indonesië werkzaam geweest. Sinds enkele jaren is hij weer terug en – voor hem heel aangenaam – op de plek waar hij ooit is begonnen: op loopafstand van het Capucijnenklooster in Biezenmortel. Zijn veertigjarig priesterfeest heeft hij in Biezenmortel dus op dezelfde plek kunnen vieren als waar hij veertig jaar eerder tot priester werd gewijd.

Op mijn vraag of er nog veel Capucijnen zijn in Nederland antwoordt pater Sjef dat er nog zo'n honderd zijn, van wie velen al bejaard. Maar in het buitenland en zeker ook in 'zijn' Indonesië zijn er nog veel. Toen pater Sjef gewijd werd, waren er voldoende priesters in Nederland en

was er grote vraag naar missionarissen in Indonesië. Dat trok hem wel. “Daarnaast kon ik me daar goed ontwikkelen en hoefde ik er niet de platgetreden paden te belopen, maar kon ik er mijn eigen weg bewandelen.”

Behoud van eigenheid

Om eerst zo lang in Indonesië te hebben gewoond en dan terug te keren naar Nederland in een parochie die binnen enkele jaren zal fuseren en dan als nieuwe parochie onderdeel uitmaakt van een groter decanaat: dat moet erg wennen zijn. “Dat valt best mee”, aldus pater Sjef, “in Indonesië was een parochie een soort van decanaat hier. De parochies waren erg groot, dus van de kleinere gemeenschappen werd veel zelfstandigheid verwacht. Ik heb in Indonesië veel ervaring opgedaan met laten we maar zeggen ‘subparochies’. Deze subparochies doen alles zelf; alleen de bediening van de sacramenten is de verantwoordelijkheid en de taak van de priester. Men behield dus de eigenheid die men had in de kleine gemeenschappen, maar had op bepaalde momenten een priester nodig. En in de praktijk ging dat prima. Mijn parochie was ongeveer half zo groot als Noord-Brabant met wat ik dan maar noem zesendertig miniparochies en die bedienden we met drie pastores. De miniparochies hadden wel ieder hun eigen kerkbestuur, die wij weer begeleidden.”

Of de Indonesische situatie vergelijkbaar is met de richting die we met onze vier parochies op gaan, vraag ik hem. “Nou, voorlopig niet, want onze nieuwe parochie heeft niet slechts één pastoor, maar drie. Want behalve ikzelf zijn er uiteraard ook nog de pastoors Looyaard en Scheepers. Natuurlijk is het wel zo dat in ieder dorp een soort vermenging zit tussen kerk en dorp, die je niet zomaar wilt en kunt afkappen. De dorpen hebben alle hun eigenheid en dat willen we niet veranderen door middel van een fusieproces. Het fusieproces betekent toewerken naar een centrale organisatie, waar we profiteren van de sterke punten van elkaar, maar wat ons betreft nog altijd met behoud van eigenheid van ieder dorp.”

Draagkracht

Vragend naar de eigenheid van Biezenmortel, vertelt pater Sjef dat het een kleine gemeenschap is met zo’n veertienhonderd inwoners, van wie ongeveer driehonderd in huize Assisië. Nog eens driehonderd hebben geen

band met de kerk, dus er blijven er achthonderd parochianen over, van wie er ongeveer honderd echt kerkend zijn. “Jaarlijks hebben we ongeveer zeven begrafenissen, twee huwelijken en zeven dopen. We zijn een kleine, maar hechte gemeenschap. Het lijkt mij prima mogelijk om de eigenheid van de dorpen te handhaven, maar daarin wel vanuit een gemeenschappelijk beleid samen op te trekken. Gedrieën zijn we nu bezig om de ideeën van het bisdom zelf in te kleuren. We hebben daar ook al een aantal keren over gesproken in het decanaat. Deken Van Miltenburg beaamt ook onze visie daarin. Maar eerst moet er draagkracht bij de besturen en de parochianen komen; de juridische aspecten volgen dan vanzelf wel.”

Toekomst

Pater Sjef is met zijn tweeënzeventig jaren al gepensioneerd, maar nog steeds werkzaam in de parochie St. Joseph. “Ik sta altijd vroeg op, vóór zeven uur. Ik besteed dan altijd zo’n twintig minuten aan gebed in mijn gebedskamer. Na het ontbijt werk ik wat. Dat wil zeggen: maak ik preken, schrijf ik wat brieven en orden ik de zaken. Vervolgens eet ik weer en volgens goede tropische gewoonte doe ik daarna vaak een dutje in de stoel. ’s Middags ga ik op huisbezoek en wandel ik graag of werk ik wat in de tuin. Daarnaast fiets ik graag.”

Of we in Berkel-Enschot nog veel gaan merken van pater Sjef, vraag ik. Hij glimlacht en antwoordt dat het niet te verwachten is dat hij nog een grote rol gaat spelen in de nieuwe parochie. Wel geeft hij aan dat hij graag helpt om de vorming ervan op te starten, samen met pastoor Looyard, pastoor Scheepers en de parochianen. “Verder zal ik graag nog wat genieten van het leven en hoop ik nog iets goeds te kunnen betekenen voor de mensen in mijn omgeving door mijn pastorale werk en mijn belangstelling voor de mensen.”

Vincent van Baaren

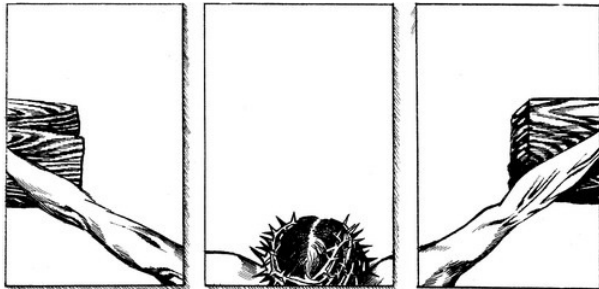
Als je broer sterft

Op aarde leven vanuit de hemel

Velen van ons vieren de Goede Week en Pasen. Het is een mooie liturgie waarin veel wordt herdacht en gevierd. Het eigen geloof krijgt in deze tijd een hoogtepunt. Maar wat doen we daar persoonlijk mee? Hoe kunnen wij lijden, sterven en verrijzen in ons eigen persoonlijk leven een plaats geven? Hoe ik dat ervaar, wil ik met u delen.

Mijn broer Harry verkeerde in een goede gezondheid. Hij had in het verleden verschillende vormen van kanker gehad (Hodgkin), volgde een speciaal dieet waarin hij groot vertrouwen had, maar op het moment dat hij merkte dat dit niet krachtig genoeg was kwamen de medicijnen. Daardoor verdween de ziekte. Met een regelmaat van zeven jaar kwamen de verschijnselen terug; de eerste keer was de periode langer. Vervolgens werd daar met succes een behandelplan op los gelaten. Als je eenmaal zo'n ziekte hebt gehad, blijf je onder controle van het ziekenhuis. Je raakt daar aan gewend. Omdat de eerste keer de ziekte zich openbaarde op het einde van zijn economiestudie in Amsterdam, had hij een goede band met een specialist in het academisch ziekenhuis. Op een gegeven moment kwam het onheilspellende bericht dat de ziekte opnieuw had toegeslagen, deze keer geen Hodgkin maar non-Hodgkin, wat een andere vorm is en eerder dan de cyclus van zeven jaar; een tegenvaller. De vorige keren kreeg men de ziekte onder controle. Waarom zou dat dit keer ook niet lukken, denk je dan. Ik had hoop en rekende op een goede uitslag. Toch is het altijd spannend.

Na verschillende ziekenhuisbezoeken kwamen de eerste tegenvallers en

complicaties;. De therapie sloeg niet goed aan en er kwam een nieuw behandelplan. Ik heb die tijd ervaren als leven tussen vrees en hoop. Je hoopt het beste, maar in je achterhoofd is er de vrees dat het mis kan gaan, waar ik liever niet aan dacht. Ik kon mij niet goed voorstellen dat het mis zou gaan. Tot het moment dat vanuit het ziekenhuis gezegd wordt dat er medisch niets meer te doen is. ‘We kunnen alleen nog pijn bestrijden’. In het begin wil je het niet geloven. Het klinkt als een doodsvonnis, je voelt je machtloos en verslagen. De dood wordt onvermijdelijk. Het leven verandert. Vragen blijven onbeantwoord.

De tijd die nog was gegeven, hebben we met elkaar doorgebracht; gewoon er zijn is dan voldoende. Tegelijk dacht ik: hoe lang kunnen we nog samen zijn en het leven met elkaar delen? Elke week ging zijn conditie een stap achteruit. Hij is nog naar bepaalde plaatsen gegaan waar dierbare herinneringen lagen. Hij kwam bij mijn ooms en tantes binnen met de mededeling: “Ik kom om afscheid te nemen.” Deze opmerking ging door merg en been. Daar hebben ze het nu nog over. Maar het was wáár: hij kwam om afscheid te nemen en nog één keer op die plaats met de familie te zijn.

Veel mensen zijn gekomen om te helpen, heel praktisch. Mijn broer is altijd gelovig geweest. Zijn geloof heeft hij altijd in de kerk beleefd. Zo deelde hij ook het geloof met anderen, waardoor er in zijn vriendenkring gelovigen waren. Veel mensen hebben voor hem gebeden. Een van de uitspraken van mijn broer is me zeer goed bijgebleven: “In de hemel kan ik meer voor mijn vrouw en mijn dochtertje en het kindje wat op komst is betekenen dan hier op aarde. Maar hoe weet ik niet,” zei hij er achteraan. Hij was er vast van overtuigd: “Ik ga naar de hemel.” Zijn tweede kindje wat op komst was, heeft hij niet meer gezien. Een aantal mensen vroeg hem: “Wil je je kindje niet zien?” Ook vroeg hij zichzelf dingen af, zoals ‘waarom overkomt mij dit’. Zijn antwoord heeft mij vaak verbaasd, hij was niet zeker, maar zei dan: “Misschien wel omdat ik het kan dragen.”

De dood geeft veel verdriet. Het is een afscheid waarin je afgesneden wordt van hem. Loslaten is pijnlijk, ook al ga je naar de hemel. Toch heb ik mij ook gedragen gevoeld, door de mensen die meelevend, meehelpten, bidden en door de uitvaartliturgie. Ik ben nu net iets ouder geworden dan hij geworden is; een vreemd gevoel geeft dat. Na de uitvaart komt het

gemis. Met elkaar iets ondernemen of gewoon even met hem praten, even van gedachten wisselen of – zoals hij het zelf zei: “We hebben een goed gesprek gehad” – kan niet meer. In de kamer en het huis zijn veel herinneringen. Met mijn andere broer en zus delen we vaak herinneringen. We hebben immers veel samen meegemaakt. Foto’s van mijn broer krijgen meer waarde, persoonlijke spullen geven een sterke herinnering.

Als ik aan de Goede Week denk, dan hoort Jezus dat hij niet verder kan leven. Dat hij zal lijden en sterven, maar dat er ook nieuw leven is. Later zal de Hemelvaart volgen. Ik denk aan de mededeling dat mijn broer Harry niet verder leven kon. Hoe mijn broer zei: dat hij vanuit de hemel voor ons zal zorgen. Ik denk aan het nieuwe leven, het kindje dat geboren is, de voortzetting van het leven van mijn broer hier op aarde. Zoals Jezus een andere helper vanuit de hemel zendt, zo kan mijn broer helpen vanuit de hemel. Ik merk dat hij de goede ingevingen geeft. Langzaam verandert de relatie met hem.

Leven en dood komen heel dicht bij elkaar. In elke eucharistieviering ervaar ik bewust het bidden voor de overledenen; ik denk dan aan hem. In de hemel viert mijn broer de hemelse liturgie, zoals hij het zo dikwijls gevierd heeft. Pasen is aan hem al voltrokken. Als we in de liturgie heiligenfeesten vieren, dan vieren we meestal de dag van overlijden. Dan begint het leven in de hemel, de geboortedag in de hemel, zou je kunnen zeggen. Ik heb Harry bewonderd om zijn geloof en zijn kracht.

‘Tot ziens in de hemel’ zei hij. Zalig Pasen.

Jeroen Miltenburg,
pastoor-deken Tilburg

Heiligenvieringen Hasseltse Kapel

Tot eind april zijn er iedere donderdagmiddag van 13.30u. - 4.00u. korte heiligenvieringen in de Hasseltse Kapel. Ze worden geleid door Cia van Woezik, theologe en beheerder van de kapel.

Op de website van de kapel (www.hasseltsekapel.nl) vindt u een overzicht van de voorbije en komende vieringen, met een korte biografie van de betreffende heilige.

Vastenproject Kankala

Ubent het al gewend: de vastenactiecollecte voor de kinderen van Kananga in Congo. Kankala is in 1978 opgericht door broeder Appie van Wees en het is uitgroeid tot een project dat jaarlijks honderden kinderen helpt.

Integratie straatkinderen

Doel van het project is in de steek gelaten (straat)kinderen integreren:

- in de familie of de maatschappij. Uitgangspunt hierbij is de gedachte dat ieder kind recht heeft op een familie. Dat betekent:
- kwetsbare kinderen beschermen;
- alle rechten van de kinderen respecteren;
- voorkomen dat kinderen in de steek gelaten worden of uitgesloten worden door hun familie, door onder andere het geven van microkredieten, bekostiging van school en medische verzorging;
- heropvoeden en scholing verzorgen aan kinderen.

Er zijn drie opvanghuizen in de stad Kananga waar straatkinderen korte tijd kunnen blijven. Men probeert de familie van de kinderen te vinden. In één van deze huizen worden kindsoldaten en kinderen met ernstige trauma's opgevangen. Als men er niet in slaagt om de familie op te sporen, worden de kinderen opgevangen in een van de twee jeugddorpen. Hier kunnen ze langer blijven. Ze gaan naar school en ze leren een beroep, zodat ze later voor zichzelf kunnen zorgen.

Water van levensbelang

Een medewerker schrijft: "Water bron van leven... Het was een heel erg droog seizoen, weken geen regen, een huis vol kinderen... Drinken, koken, wassen, naar de bron gaan voor drinkwater, naar de rivier op zes kilometer voor de was, wachten... honderden meisjes en vrouwen met hetzelfde probleem! Een druppel water zien aan een kraan in Kananga blijft een droom voor de bevolking. Gelukkig was er bij de jongens in het

‘kinderdorp’ geen probleem. De waterinstallatie (aangelegd mede met onze hulp) op het meertje Kansese bleef werken, het rad draaide vlot en de watertanks werden gevuld. Kansese is voor de jongens een fijne plaats: spelen, zwemmen en vissen, een klein beetje vakantie. Voor de jongens van onze veertien stootkarren was het een gouden tijd: hele dagen bidons water vervoeren door de stad leverde hen heel wat spaargeld op... Ons werk lijkt soms een druppel op een gloeiende plaat, maar iedere keer als een kind in zijn familie wordt opgenomen is dat voor ons een overwinning. En uw hulp en steun doen ons zo’n deugd en sterken ons om dit mooie werk verder te doen.”

* * *

Vorig jaar bracht de vastenactiecollecte in onze parochie € 3572,-- op. Doet u dit jaar weer mee? Meer informatie over Kankala kunt u vinden op www.vriendenvankankala.com en in het kerkportaal ligt een beschrijving van het project.

MOV-groep parochie St. Caecilia

U vindt in dit nummer een enveloppe die u met uw bijdrage in de collectebus achter in de kerk kunt doen. U kunt uw bijdrage ook overmaken op ING 108 37 59 of Rabobanknummer 1068 04 030, t.n.v. RK Kerkbestuur St. Caecilia, Kerkstraat 2, 5056 AC Berkel-Enschot onder vermelding van KANKALA.

Geloven

Pasen nadert met rasse schreden. De Kerk viert dan dat Christus, na te zijn gekruisigd en gestorven voor onze zonden, is opgestaan uit de dood. Een zeer aangrijpend verhaal uit de bijbel. Persoonlijk heb ik er niet veel mee; in het algemeen niet met de wonderlijke verhalen, want het zijn er meer, uit de bijbel. Ze inspireren me niet omdat ik, denk ik, er te nuchter en rationeel voor ben. Zo loop ik ook niet warm voor de inspanningen die een flinke groep mensen zich getroost om een wonder te vinden voor Peerke Donders, zodat deze heilig verklaard kan worden. Zoiets is voor Tilburg en Suriname om economische reden natuurlijk wel van enig belang. Wat deze man overigens voor de door de maatschappij uitgespuugde melaatsen in Suriname heeft gedaan verdient blijvende lof, waardering en navolging!

Een persoonlijke insteek

Voor mij is de betekenis van Christus veel meer: een mens onder de mensen, maar een mens met een geweldige boodschap van eeuwigheidswaarde, voor iedereen. Inspirerend! Zonden, dood- en erfzonden en het vergeven, daar doe ik niets mee. Overigens erken ik wel de Tien Geboden als leefregels, normen en waarden. Christus inspireert mij door zijn woorden, zijn handel en wandel. Geïnteresseerd in de ander, zorg en aandacht voor de mensen om hem heen – de medemens – ongeacht hun politieke denken, hun manier van leven, arm of rijk, hun geaardheid, enzovoort. Geven uit jouw overvloed, investeren in ‘a better world for you and me’. Nu doen, want morgen kan het te laat zijn! Investeer in deze aarde, er is er maar een. Doe wat je kan en we kunnen veel! In vernietigen – met woorden en daden – bijvoorbeeld zijn we heel goed. Neen, ‘a better world for you and me’, niet vernietigen maar leefbaarder, gezonder en duurzamer maken. Simpel toch!

Onze parochiegemeenschap

Die zorg en aandacht hebben wij, mijn kinderen en ik, de laatste tijd duidelijk ervaren van bekenden, vrienden en de parochiegemeenschap – Jos, mijn vrouw is eind oktober jl. onverwacht en plotseling overleden. Wij horen bepaald niet tot de groep van trouwe kerkgangers, maar we

voelen ons wel betrokken bij deze gemeenschap. Het is goed dat er dan een kerkgebouw is waar je een afscheidsdienst mag houden met een eigen invulling, maar ook gebruik kunt maken van de prachtige rituelen die de kerk kent. Waar je een zinvolle avondwake kunt houden. Waar een kapel is die de hele dag open is, waar het kruisje van Jos een jaar lang aanwezig blijft (overigens zouden daar een of twee stoelen best welkom zijn). Waar een pastoor de lef heeft om, op een kritisch moment, te kiezen voor zijn eigen overtuiging en niet die van zijn bisschop. Een parochie, waar ik weet dat ik mijn eigen gedachten over geloven mag hebben, ook al wijken ze soms wel aanzienlijk af van de officiële rooms-katholieke leer. Samen op weg!

Eldert Baan

Ontmoeting met Hildegard van Bingen

De Gaarde – leerplek voor leven in verbondenheid – biedt een meditatieve middag aan, waarop u via korte inleidingen, filmfragmenten, teksten, mandala's en muziek kennis kunt maken met Hildegard van Bingen (1098-1178), abdis, mystica, componiste en genezeres met een boeiende visie op de samenhang en verbondenheid van alle leven. De leiding van deze middag is in handen van Elly Verrijt, oprichtster van De Gaarde. Maria Wieggers zal liederen van Hildegard zingen.

Datum: zaterdagmiddag 10 april 2010
Plaats: Hervormde Kerk en ontmoetingscentrum De Voorhof,
Kerkstraat 64, Oisterwijk
Tijd: 13.30u – 16.30u
Kosten: € 22,50, rek.nr. ING 96 95 617 onder vermelding
van 'HvBingen'
Inschrijven: bij voorkeur per e-mail postmaster@degaarde.org vóór 1
april 2010
Meer info: www.degaarde.org of Berkengarde 17, Berkel-Enschot,
tel. 013-5339425

God gaat mee met zijn tijd

Ruim 55 jaar geleden - in 1954 - viel de brief in de bus, en ik heb 'm al die tijd goed bewaard. "Lieve Jantje" - zo begon de brief van Tante Zuster - "heel hartelijk gefeliciteerd met je Eerste H. Communie. Jij hebt je natuurlijk al heel mooi voorbereid, en je hartje helemaal klaar gemaakt voor Onze Lieve Heer. De Frater zal jullie wel geleerd hebben hoe je dat moet doen. Nu heb je ook voor de eerste keer gebiecht. Toen is jouw zieltje helemaal mooi wit geworden. Laat het maar altijd zo mooi blijven, als het nu vandaag is. Dan komt Jezus heel graag bij je. Dat moet je vandaag maar aan Jezus vragen, je kunt nu alles krijgen."

Verschuivende godsbeelden

De brief van Tante Zuster zit nu in een van mijn vroegste plakboeken, op dezelfde bladzijde als een weekrapport van de H. Hartschool, klas 2b, met punten voor gedrag (G), ijver (IJ) en katechismus (K), iedere week geparafeerd met de handtekening van mijn vader. "Voor Katechismus is 10 natuurlijk normaal", werd ten overvloede onder 'Waardering der cijfers' nog eens vermeld. Uitgezonderd de eerste week - ziek! - prijkten er minimaal blauwe en veel rode, maar merendeels zelfs gouden tieners onder de K. Het jaarlijkse misdienaarsreisje naar de Efteling dat door de Fraters werd georganiseerd, bekroonde al deze wekelijkse inspanningen.

Inmiddels zijn we ruim een halve eeuw verder. Het wereldbeeld en het godsbeeld veranderden grondig. 'Als een god naar Frankrijk', stond enkele jaren geleden op een billboard van de Thalys. 'Goddelijke traan, hemelse wijn', liet een wijnverkoper een tijdje terug over de wijn Lacryma Christi del Vesuvio (Christus' tranen van de Vesuvius) weten. Enkele jaren geleden trokken de reclame-engelen van HIJ in de kersttijd de nodige aandacht: "Twijfel niet", "Hij is er" en "Hij roept u tot zich" riepen ze in koor, terwijl twee collega-engelen in glas-in-lood als backing vocals de kerstboodschap kracht bijzetten.

Of mijn zieltje anno 2010 nog steeds zo wit ziet als in 1954, betwijfel ik. En soms lijkt het er wel eens op alsof Gods kansen in de reclame momenteel hogere ogen gooien dan in de kerk en dat zijn engelen de kunst om de markt op te gaan beter verstaan dan ooit. Ook God levert heden ten dage maatwerk, merk ik.

Vele namen en gezichten van God

Mensen hebben zich al eeuwenlang beelden van God geschapen. En wanneer bepaalde beelden niet meer werkten, verdwenen ze meestal zonder veel ophef van het toneel of kwamen er andere voor in de plaats. Onze voorstellingen van God zijn cultuur- en tijdgebonden en voortdurend in beweging. Godgeleerden en filosofen uit alle tijden hebben tot op de dag van vandaag voortdurend vorm gegeven aan beelden van God: God als stoplap, als de grote horlogemaker of mechanicus, Big Brother enzovoort. Sommigen verklaarden God zelfs dood, stelden dat hij niet langer hier op aarde werkzaam was en alleen nog maar in fragmenten te vinden. Traditionele beelden van God hebben plaats gemaakt voor de nieuwe vraag naar God. Copernicus zette niet de aarde, maar de zon in het middelpunt van ons heelal en stond daarmee aan de wieg van een ander wereld- en godsbeeld. Onder invloed van quantummechanica en relativiteitstheorie groeiden we naar een meer kosmische religie waarin aan God een hogere meetkundige structuur werd toegekend. Wetenschap en techniek hebben de laatste decennia overtuigend aangetoond dat 'de dingen' eigen wetmatigheden bezitten en 'hun geheim' hebben. God als de oude man met de witte baard is anno 2010 toch echt wel van het toneel verdwenen.

Veelkleurige verbeelding

In de christelijke traditie zijn het vooral bijbelse vergelijkingen, die aan God beelden en namen hebben toegekend. Beelden en namen als Schepper, Bevrijder, Vader (die persoonlijke nabijheid of vertrouwelijke relatie uitdrukken) of Koning, Rechter, Almachtige, Voorzienigheid (die afstand en strengheid laten zien). Het boeddhisme kent geen god als oorsprong van alle dingen in wie je kunt geloven en op wie je mag vertrouwen, maar eerder een god als eenheid in je bestaan. De God van het joodse volk is er een, met wie sinds de Uittocht uit Egypte een bijzondere relatie werd opgebouwd. Een verborgen God, die niet kan worden beschreven of uitgebeeld. Hij trekt met het volk de woestijn door in een wolkkolom of vuurzuil, daalt neer in een wolk of verschijnt in een brandende braamstruik. Zijn naam is JHWH. In het hindoeïsme heeft God vele namen, waarachter het hoogste, diepste en omvattende schuilt. Elke voorstelling schiet tekort, want God is boven alle denken verheven. Toch

bestaan er talloze concrete voorstellingen van Bramhâ (scheppende kracht in de natuur), Vishnu (bloei en voedende kracht in de wereld), Shiva (regenererende kracht in de evolutie-cyclus). Al deze voorstellingen duiden op eenheid én veelzijdigheid. Ook de islam legt grote nadruk op de belijdenis van God als Schepper en Gods eenheid (ondanks de vele namen die Hij kan krijgen). Ondanks het formele 'beeldenverbod' in de islam, brengen decoratiemotieven in de islamitische kunst en cultuur de goddelijke inspiratie van mensen in beeld.

Een toekomst voor God?

Ondanks het leeglopen van de kerken en de toenemende twijfels over zijn bestaan, zullen wij, denk ik, in alle tijden en culturen blijven zoeken naar de zin en bedoeling van ons leven. Een soort oerdrang die in ieder mens aanwezig is. Wat mij betreft heeft God dan ook zeker toekomst. Niet als Iets of Iemand van wie het bestaan wetenschappelijk te bewijzen is of die met geavanceerde elektronische apparatuur is aan te wijzen, maar als een energetische Kracht die je in het diepst van je eigen leven kunt ervaren. Soms in de stilte van de natuur, soms in een liturgische viering, soms in de diepte van je ellende, soms tijdens de vreugde van een feest of in het contact met de ander. God bestaat in jou zelf, daar kun je hem ontmoeten. De basis daarvoor is: kijk naar jezelf, zoek in jezelf en je zult hem vinden. Ik geef toe: in onze gehaaste samenleving met vaak oppervlakkige communicatie kom je Hem (of Haar) niet zo gemakkelijk meer tegen. God is geen levensbeschouwelijk instant-artikel dat je in je winkelmandje kunt leggen, maar een symbool van een werkelijkheid die ons overstijgt.

Jan Simons

Gemengd koor op weg van Kerst naar Pasen

Na de viering van het Caeciliafeest in november vorig jaar is het gemengd koor weer driftig verder gegaan met de repetities voor de kerstnacht-mis. Die repetities hebben hun vruchten afgeworpen. Niet alleen wijzelf hadden er een goed gevoel bij, maar ook het horen van zoveel fijne reacties en het krijgen van zoveel aardige complimenten zagen we als een kroon op ons werk. Die eer kwam natuurlijk ook de geweldige strijkers en blazers ten goede.

Dan was er ook nog voor de negende keer de jaarlijkse kersttocht, die dit jaar als locatie Enschoot had en ondanks kou en sneeuw goed bezocht werd. Het gemengd koor had het voorrecht in de (warme) kerk te mogen zingen. De verschillende andere koren hadden helaas deze luxe positie niet. Om het lijf toch een beetje op temperatuur te houden, schonk De Riddershoeve maar liefst 250 liter soep. In verschillende stalletjes was Glühwein te verkrijgen en het gilde deelde zoals ieder jaar worst uit. De sfeer van het hele gebeuren was geweldig. Leuke impressies waren te zien op het filmpje dat gemaakt werd door Stijn Smulders en Dennis van Korven. We waren vereerd met het bedankje van de stuurgroep kersttocht, maar een bedankje voor de geweldige organisatie komt op de eerst plaats hen toe. Inmiddels is de jaarvergadering met aansluitend glaasje al weer gehouden en is ook het jaarplan 2010 opgesteld. We zijn weer volop bezig met de voorbereiding op Pasen!

Leida Paulusse
namens het gemengd koor

Column

De afgelopen weken was de katholieke kerk veel in het nieuws. Het is u vast niet ontgaan. Het nieuws dat doordringt tot in de landelijke en wereldlijke media bevatte geen goede berichten en ook geen berichten waardoor de gemiddelde parochiaan zich weer tot de kerk aangetrokken voelt. Laat staan de grote groep gelovigen die de kerk al enige tijd niet meer bezoekt, omdat zij zich niet gesterkt voelt in haar geloof door en met de kerk als instituut. Om maar helemaal niet te spreken over de reactie van niet-gelovigen.

U weet uiteraard waarover ik het heb. Het begon met het niet uitreiken van de communie aan praktiserende homoseksuelen en werd gevolgd door de forse toename van meldingen bij de Instelling Hulp en Recht over seksueel misbruik door katholieke geestelijken. Dit betreffen dan nog de zaken die dichtbij ons staan, in die zin dat het zich letterlijk dichtbij ons afspeelt, namelijk in ons eigen land. Maar in het buitenland is de kerk de laatste tijd ook niet goed in het nieuws. Ook in het buitenland is sprake van een toename van meldingen over seksueel misbruik door geestelijken, maar er zijn ook andere berichten van zaken waarin de kerk als instituut of het geloof een weinig te ambiëren rol krijgt toebedeeld. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de vele oorlogen die ook op dit moment nog worden gevoerd uit naam van *een* God. 'Een' God, want als er sprake was van één God, voor allen en door allen (h)erkend, dan hoefden we daarover ook geen discussie met elkaar te hebben, laat staan uit zijn naam oorlogen te voeren. In dit laatste voorbeeld wordt het geloof echter misbruikt en speelt de kerk direct gezien geen rol. Daarover zal ik het daarom niet meer hebben.

De andere genoemde voorbeelden kunnen maatschappelijk niet worden ontkend. Ze zijn immers met, helaas, meer dan voldoende bewijs te staven. Gelukkig wordt dat nu ook niet meer gedaan. Er wordt, hoewel soms nog moeizaam, openheid betracht en met direct betrokkenen wordt getracht in gesprek te gaan. Het zijn soms kleine stappen, maar er worden stappen gemaakt.

Seksueel misbruik is aan de orde van de dag en komt voor in alle maatschappelijke lagen en organisaties. De kerk is daarop jammer genoeg geen positieve uitzondering. Tot zover geen nieuws. Wel nieuw is dat de kerk haar best doet om in openheid hierover verantwoording af te leggen richting slachtoffers, dan wel slachtoffers ervan de mogelijkheid te geven hulp te krijgen, gehoord te worden en erkenning te vinden. Dat was al vele jaren zo. De Instelling Hulp en Recht is immers niet nieuw, maar de stappen door de kerk worden nu versterkt door een onafhankelijk onderzoek te laten plaatsvinden onder begeleiding van een onafhankelijke en publieke figuur. Wellicht hiertoe gedwongen door de publieke opinie, maar het zijn stappen die gezet worden door een instituut dat het normaal gesproken heel moeilijk vindt zich mede te laten leiden door zijn omgeving.

Ook bij het uitreiken van de heilige communie aan praktiserende homoseksuelen worden stappen gezet. Immers, in eerste instantie was de officiële berichtgeving dat geadviseerd werd om de heilige communie niet uit te reiken en werd het ook niet gedaan. Na één of meerdere gesprekken met betrokken belangenorganisaties en waarschijnlijk luisterend naar de publieke opinie is het standpunt nu dat het de eigen verantwoordelijkheid van de betrokkene is om al dan niet ter communie te gaan, rekeninghoudend met de opvatting van de rooms-katholieke kerk daarover. Ook hier zijn het voor de omgeving wellicht hele kleine stappen en gaan ze nog lang niet ver genoeg, maar er is wel degelijk beweging te constateren in de zin van meer openheid en dialoog naar aanleiding van verontwaardiging van buiten én van binnen de kerk.

Natuurlijk, er zijn nog grotere stappen te zetten en zijn ‘we’ nog lang niet daar waar de gemiddelde gelovige en niet-gelovige de kerk graag zouden zien, maar er is vooruitgang en er wordt ook sneller gereageerd op vragen vanuit de omgeving. En dat binnen een instituut dat normaal gesproken heel lang de tijd neemt om een standpunt in te nemen en nog langer om dat eventueel te wijzigen. En dat is dan weer het goede nieuws...

Vincent van Baaren

Vieringen rond Pasen

Zaterdag 27 maart: Palmpasen

19.00u Caeciliakerk: eucharistieviering (gezinsviering) m.m.v. de beide kinderkoren
Voorganger: pastoor Scheepers

zondag 28 maart: Palmzondag

09.30u Caeciliakerk: eucharistieviering (zonder lijdensverhaal)
m.m.v. gemengd koor
Voorgangers: pastoor Scheepers en zr. Augusta
11.00u Willibrorduskerk: eucharistieviering (met lijdensverhaal)
m.m.v. herenchoor
Voorgangers: pastoor Scheepers en zr. Augusta
14.00u Warmlopen voor je geloof (wandeltocht in Enschoot)

maandag 29 maart

19.00u Willibrorduskerk: boeteviering voor beide parochies
m.m.v. dameskoor
Voorgangers: pastoor Scheepers en zr. Augusta

dinsdag 30 maart

09.30u Caeciliakerk: eucharistieviering
Voorganger: pastoor Scheepers

donderdag 1 april: Witte Donderdag

19.00u Caeciliakerk: eucharistieviering voor beide parochies
m.m.v. gemengd koor
Voorgangers: pastoor Scheepers, diaken van Herwijnen en zr. Augusta
In deze viering is geen collecte; aan u wordt gevraagd om uw gaven in natura aan te dragen voor de Voedselbank

vrijdag 2 april: Goede Vrijdag

Dag van vasten en onthouding. Het parochiesecretariaat is deze dag gesloten.